

Sygn. akt VII U 1218/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 02 czerwca 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. H. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 1218/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. H. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawczyni nie udokumentowała 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła H. H. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazała, że pracowała w warunkach szczególnych przy odczynnikach chemicznych od dnia 17 marca 1978 roku do dnia 31 maja 1987 roku w P.P.H (...) Zakład (...) w L..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. H. urodzona (...) w dniu (...) roku złożyła wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodniła 20 lat, 4 miesiące i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 11 lat, 6 miesięcy i 5 dni stażu pracy w warunkach szczególnych od dnia 16 czerwca 1987 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawczyni w dniu 17 sierpnia 1978 roku została zatrudniona w Zakładach (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika magazynowego - pakowacza (k. 21 akt osobowych – k. 18). Stanowisko to zajmowała do dnia 31 maja 1987 roku (k. 14, 3 ao). W okresach od dnia 25 kwietnia 1980 roku do dnia 30 października 1980 roku i od dnia 7 marca 1984 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku przebywała na urlopowych wychowawczych (k. 24 akt ZUS, wnioski urlopowe, karty obiegowe zmiany – ao).

Na początku zatrudnienia H. H. pracowała jako pakowaczka w magazynie wyrobów gotowych. W okresie od dnia 1 listopada 1980 roku czynności pakowaczki wykonywała w dziale konfekcjonowania. Jej zadaniem było pakowanie odczynników chemicznych w pojemnikach do kartonów, które były przeznaczone do wysyłki. Odczynniki były w pojemnikach. Pracownicy byli wyposażeni w ubrania kwasoodporne. Następnie kartony były układane przez innych pracowników na wózek widłowy, a dalej wkładane do samochodu. W dziale konfekcjonowania wnioskodawczyni wlewała odczynniki ciekłe do pojemników lub je wsypywała jeżeli były w stanie sypkim. Po napełnieniu pojemnika nabijała kapsel i przyklejała etykietę, a następnie wkładała pojemniki do transportera. (zeznania wnioskodawczyni – k. 21v-22, 36, zeznania T. Z. – k. 34v-35, zeznania M. M. – k. 35-35v, zeznania M. P. – k. 35v-36).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawczyni z Zakładów (...) w L. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawczyni. T. Z. był tam zatrudniony od października 1978 roku do sierpnia 1981 roku jako pracownik magazynowy i w zaopatrzeniu. M. M. od 4 marca 1986 roku do dnia 31 grudnia 1987 roku pracowała jako pakowaczka razem z wnioskodawczynią. M. P. od listopada 1981 roku do marca 1982 roku także tam pracowała razem z wnioskodawczynią, ale przerwała pracę z uwagi na złe wyniki krwi na skutek ciągłego kontaktu z silnie trującymi substancjami chemicznymi. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawczynią i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez nią obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawczyni oraz treścią akt osobowych wnioskodawczyni pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawczyni zajmowała się wyłącznie pakowaniem, przelewaniem i przesypywaniem substancji chemicznych w magazynie lub na dziale konfekcjonowania. Nie wykonywała innych czynności. Pracowała w ubraniu ochronnym. Zeznania te były zgodne z twierdzeniami wnioskodawczyni. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni wykonywała pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od dnia 17 sierpnia 1978 roku do dnia 24 kwietnia 1980 roku i od dnia 31 października 1980 roku do dnia 6 marca 1984 roku (łącznie 5 lat i 13 dni) wskazaną w wykazie A, dziale IV. poz. 40 - Prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na

podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawczyni udowodniła staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat – bezsporne 11 lat, 6 miesięcy i 5 dni oraz udowodnione w niniejszym postępowaniu 5 lat i 13 dni. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić H. H. prawo do emerytury od dnia (...) roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.